

MAREK HOLKA, 17 rokov, Bratislava

Veľkonočná idylka

Teplé lúče ranného marcového slnka naoko zohriali zmrznutú zem, no napriek tomu nedokázali prinútiť celé polia snehu, aby sa konečne roztopili a nechali voľný priechod sľubovanej jari. Rovnako nedokázali ani zabrániť pisklavému budíku, aby ma o ôsmej ráno nevytrhol zo spánku tým najšialenejším škrekom, aký si len možno predstaviť. Veľkonočná idylka ako vyšitá. Kým som sa vyšuchtal z domu, bolo takmer deväť. V duchu som zanaďoval na klamlivé slnko, ktoré vôbec nehrialo, na ceste som sa začal triasť ako osika vo víchrici. Pridal som teda do kroku, aj tak som už meškal, čo mi Ľuboš s malým Kubom ihneď otrepali o hlavu.

- Kašlite na to, rýchlo podme, nech to máme za sebou, kým nezmrzneme! - zavelil som a všetci traja sme sa mlčky vydali dolu cestou. Zastali sme pred starou drevenicou.

- Klopeme? - spýtal som sa neisto.

- Načo, aj tak nás nepočuje,- zasmial sa Ľuboš, prudko otvoril nízke zelené dvere a vykročil na gánok. Nohou nešetrne odkopol sliepku, aby sa dostal ku dverám do chalupy, a bez klopania vošiel dnu.

- Dobrý deň! - zakričali sme zborovo energickými, veselými a falošnými hlasmi.

- No vitajte, chlapci, vitajte, už som vás čakala... aká som len rada, že ste prišli, že ste si spomenuli... - ozval sa tichý, monotónny hlas niekde z rohu kuchyne.

- No podťte ďalej, podťte, nestojte tam, však mi pomrznete, toho roku máme tuhú zimu.

Teta Vierka sa konečne vynorila z prítmnia a pomaličky sa vybrala ku nám. Hlas sa jej chvel, v každom slove znelo osemdesiat rokov života pani učiteľky, ktorú mal každý rád.

Vytiahli sme z vreciek lacné smradľavé voňavky, kúpené len na tento účel, a obstali sme tetu.

- Stačí, striekate tú voňavku ako biolit na muchy... -
brzdila nás teta Vierka.

- To aby ste boli zdravá, a aby ste dlho žili! -
zarecitoval som, aj keď som si nebol istý, či bola poznámka o dĺžke života dvakrát vhodná, no teta sa len usmiala a začala nás ponúkať.

- Dáte si z torty?

- Ja nie... neprosím si... ďakujem... mal som doma, -
vyhrkol Ľuboš a vzal si od tety aspoň cukrík.

Asi o štvrthodinu teta predo mňa a malého Kuba roztrasenou rukou položila tanieriky s čokoládovou tortou, ktorú robí každý rok vždy na Veľkú noc. Darmo sme sa núkali, teta Vierka nám nikdy nedovolí nič odniesť, tobôž nie pokrájať či zodvihnúť. S námahou si sadla a vyzvala Ľuboša, aby si dal aspoň slané keksíky. Jeden rýchlo hodil do vrecka vetrovky, chvíľu sa tváril, akoby ho jedol a potom pokrytecky vyhlásil, že sú výborné. Nebol to prejav neslušnosti, len opatrnosti, tie keksíky tam ležia, odkedy sa pamätáme.

Teta nám chcela znova niečo ponúknuť, ale zarazila sa a neprítomne sa zahľadela na prastarú fotku na kredenci. Usmieval sa z nej mladý vyčesaný fešák v dvojradovom obleku, ktorému tvár špatili hitlerovské fúzičky. Kto vie, kto to bol, lebo teta vraj nebola nikdy vydatá.

- A čo, trúnok si dáte? - ozvala sa teta a dala sa nalievať nám po pol deci domácej, pochádzajúcej snáď ešte z čias fešáka z kredenca. Asi sa spamätala, že Kubo je ešte stále na základnej škole, a v snahe v poslednej chvíli nenaplniť tretí pálenčiar, porozlievala po stole. Tvárila sa previnilo, keď sme otrundžení výparmi pálenky utierali stôl, my zasa, keď sme si pripíjali. Radšej sme sa vrátili k torte.

- A čo, chlapci, aké bolo vysvedčenie? Viete, ja sa vždy musím opýtať, však som bola roky učiteľkou...

- Dobré, veľmi dobré,- vychvaľujeme sa pred tetou, ktorá učila čítať a písať snáď ešte aj moju starkú, a nehanebne jej klameme do očí.

- Len jednotky a dvojky a jedna trojka, - upresnil Luboš, ktorý preliezol s odretými ušami a s podmiennečným vylúčením za fajčenie na školskom dvore.

- No to som teda rada, že sa vám darí,- usmievala sa teta, ktorej od únavy pomaly klesala hlava.

- Majo, a ty už tento rok maturuješ, však? - obrátila sa zrazu na mňa.

- Áno, áno,- vypadlo zo mňa. Stále ma ohuruje, ako si osemdesiatročná babka môže pamätať všetky mená, vek, bydlisko a rodičov nás všetkých, hoci nie je naša rodina. Vzápätí ma znovu šokovala tým, že minulý rok som na Veľkú noc u nej nebol. Vyhovoril som sa na chorobu, a teta pokračovala:

- A teraz s vami nie je Matúš.

- Sú preč, celá rodina. Išli do mesta.

- Aha, aha. A ako výslužka, už ste niekde boli?

- Ešte nie, vy ste na Veľkú noc vždy naša prvá zastávka!

- Ale ešte niekam idete, však? Vy vždy chodíte. Tak sa mi to páči, že stále udržiavate zvyky, aj keď ste už podrástli.

- Jasné, že ideme! Máme toho veľa! - klame malý Kubo.

Pomaly dojedáme tortu a dvíhame sa. Teta Vierka tiež opatrne vstane, prejde dva namáhavé kroky a otvorí dvierka na kredenci so záhadnou fotkou. Čo sa stane ďalej, máme už roky nacvičené: všetci ruky za chrbát. Teta sa nestihne ani otočiť naspäť ku nám, už sa predbiehame, kto skôr a ráznejšie odmietne zobrať si od nej peniaze. Snaží sa nás prehovoriť, ale nikdy sa jej to nepodarí, sme dohodnutí, že peniaze si nezoberieme.

Vybavili sme, čo sme vybaviť mali, prebrali všetky témy, s úsmevom na tvári sa lúčime a vychádzame z prítmia chalupy na gánok, kde nás oslepí prudké slnečné svetlo, znásobené

všadeprítomným snehom, a pretierame si oči. Kým zavrieme dvere, teta za nami kričí:

- A poriadne okúpte všetky dievky, nech sa vám ráta!

Aj sa rátalo, Veľká noc sa práve skončila. Rozospato sa rozchádzame každý domov, kráčam strmo dohora, po pár krokoch sa otočím a kričím:

- Luboš, tak sa idem domov vyspať a niekedy poobede sa stretneme v krčme.

- Platí, tak ...o tretej?

- O tretej v dolnej!

Pridám do kroku a vzdalujem sa od tetinej drevenice s plným vreckom tvrdých slaných keksíkov a s pocitom vydarenej a splnenej milej povinnosti. Ale na budúci rok sa tety Vierky už konečne opýtam, kto je ten chlapík na fotografii, ktorého vystavuje na kredenci.